

Lovforslaget følgende Paragrafer handle om den fremtidige Bessatning af de faste Eiendomme i Kjøbstæderne, og det er om Reglerne for samme, at Hovedbuenigheden mellem Udvalgets Fleertal og Mindretal har viist sig. Fleertallet formener med Udlastet, at det vil være rigtigt, ibet man eengang for alle lægger de af de faste Eiendomme hidtil svarede Afgifter paa dem som en fast Byrde, en Art Gammeffkat, da samtlig dermed at omfordele Byrden efter nærmere bestemmende Regler, hvorved der paa den ene Side tages et vist Hensyn til den hidtil bestaaende Tilstand, men paa den anden Side sørges for, at Bessatningen dog bliver nogenlunde „ligelig“ for Fremtiden, og da navnlig Grundlaget et saadant, at det kan tjene til Brug ved andre mulig paatænkte Afgiftsreformer. Udvalgets Mindretal formener derimod, at Fremstfaffelsen af et slikt Grundlag ikke kan sættes i Forbindelse med Paaligningen eengang for alle paa de faste Eiendomme af de ældre Afgifter som bestandig uforanderlig Byrde, Afgifter, der hidtil ere svarede efter ganske andre, i de forffjellige Byer endog meget forffjellige Regler. — Mindretallet maa tilraade fuldstændig at adskille enhver fremtidig Bessatning af Eiendommene fra Afslutningen af den ældre Bessatning, og hvad denne sidste angaaer foreslaae ganske simpelt at paaligne enhver enkelt Eiendom den Andeel af det hele Beløb, som maa tilkomme den efter den fra Fortiden nedarvede, bestaaende Tilstand. Mindretallet kan ikke erkjende en Fremgangsmaade for „ligelig“, som gaaer ud paa, om end kun til en vis Grad, at udbjævne en bestaaende Forffjel i Bessatningen af de faste Eiendomme uden Bederlag, og naar man har troet at kunne sjerne enhver Betænkelse i denne Retning ved at henwise til den Omstændighed, at Afgifterne af de enkelte Eiendomme fra Aar til Aar paa enkelte Steder have kunnet være meer eller mindre i Størrelse, kan dette Argument ikke tillægges nogenformelst afgjørende Betydning; thi kan det overhovedet forsvares at benytte det hidtil svarede samlede Afgiftsbeløb af de faste Eiendomme som Udgangspunkt for den Sum, der fremtidig skal ydes af dem, saa tale de herfor afgjørende Grunde netop i samme Grad for at behandle

de enkelte Eiendomme efter samme Maalestok. — Med Hensyn til Fordelingen er det Forholdstallet alene, som er og har været af nogen Betydning; enhver Eiendomsbesidder har været berettiget til herpaa at grunde en Beregning, og at Ingen har gjort det eller har kunnet gjøre det, kan formeentlig ikke paastaaes med Føie, medmindre man ogsaa tør driste sig til at paastaae, at der ei heller ved Kjøb og Salg af en Landeiendom, forsaavidt angaaer de ligeledes paa Landet værlende kommunale Afgifter, har kunnet tages fornuftigt Hensyn til det større eller mindre Hartkorn. Men saavel Fleertallet som Lovkoncipisten indrømme desuden igjennem deres egne Forslag, at det ikke gaaer an at see aldeles bort fra den bestaaende Tilstand; man vil omændre, dog, som man selv siger, med skaansomt Hensyn, kun til Maade, men herved kommer man ind paa Vilkaarlighedens Omraade, og det Hele bliver en Skjønssag, hvorfor ogsaa En vil have klassificeret paa een Maade, en Anden paa en anden Maade, og Enigheden til Skyvende og Sidst nærmest gaaer ud paa at overlade Fordelingen til Myndigheder, som staae udenfor den lovgivende Magt, Kommunalbestyrelserne og Indenrigsministeriet. — Dette Sidste maa Mindretallet ogsaa bestemt modsætte sig. Mindretallet holder saa vist som Nogen paa den kommunale Frihed, men netop naar man vil indrømme de kommunale Myndigheder en bethdelig Ret til paa egen Haand at tage Beslutninger, som medføre Udgifter, hvilke ene kunne dækkes ved Afstrivning af Borgernes Kommer, bliver det dobbelt nødvendigt, at den lovgivende Magt nøie foreskriver Reglerne for Afgifternes Fordeling; det er igjennem den, at der skal tilveiebringes Sikkerhed for, at Enhver netop kommer til at deeltage i Byrderne i et saadant Forhold, at Ingen finder Opfordring til enten at være for flot eller for karrig. — Naar det under Sagens første Behandling vistnok med Rette blev gjort gjældende, at det ikke kunde have nyttiget noget, om der forinden Lovens Udarbejdelse var indhentet Betænkninger fra de forffjellige Kommunalbestyrelser, forbi disse sandsynlig vilde være gaaede i meget forffjellige, ja vel endog modsatte Retninger, saa skjønnes ikke rettere, end at den samme Vanffelighed i langt